

Rigsdag, betegner et Forflag fom en konftitutionel Umulighed, mener jeg, at det er fuldkommen tilftræffelig til at flaa alle Forføg paa at betegne det fom en Mægling ned. — Det ærede Medlem citerede derefter mine Ord — jeg flkal ikke komme ind paa den Feiltagelfe, han gjorde fig fylldig i, og fom jo nu er opklarøt — til derigjennem at flotte den Betragtning, der er gjort gjældende fra Regjerings Side, at man fra dette Things Side havde nægtet at gaa til en nyttig Forhandling i et Fællesudvalg om den midlertidige Finantslov, og han anførte fom egentlig afgjørende Bøvis for, at mine Ord maatte opfattes faaledes, at jeg havde fagt, at jeg ikke havde nogen Tro til, at det vilde fte, at jeg blev overbevift. Jeg antager, at det ærede Medlem vil erkjende, at forudsat, at et Mennefte overhovedet har en Overbeviſning, faa har man ingen Tro til, at man bliver overbevift, før man har hørt Argumenter. Jeg veed ikke, om det gaar det ærede Medlems Overbeviſning faaledes, at den falder bort, førønd han har hørt Modargumenter, men jeg gaar ud fra, at man venter, indtil man har hørt faadanne. Det har jeg alftaa ikke fagt, men jeg har fagt, at efter den Maade, hvorpaa jeg havde underføgt Sagen, troede jeg ikke, det vilde kunne lykkes at overbevife mig, men jeg tilføiede ndrøffelig, at abfolut at ville faftholde Noget imod min bedre Overbeviſning kunde ikke falde mig ind. Skulde det alftaa fte, at jeg blev overbevift om, at jeg havde taget fejl, og at der fandtes en anden mere grundlovmæssig Form og Forftaaelfe — alftaa ikke blot Forftaaelfe, men ogfaa Form — faa flulde jeg, felf om det maatte være den høitærede Conſeilspræfident, der bibragte mig den Overbeviſning, paa dette Punkt, fom ogfaa ellers, gjøre, hvad jeg anfør for min Pligt, og forandre min Overbeviſning. Jeg tror, at tydeligere kunde jeg ikke fom Ordfører erklære, at jeg var villig til at forandre min Overbeviſning, naturligtvis imod gode og gyldige Grunde; men det er jo Noget, vi Alle ere enige om, at det kun er for faadanne gode, gyldige Grunde, at man overhovedet forandrer fin Overbeviſning. Dermed anfør jeg det for tilftræffelig konftateret, at naar man har benyttet en Udtalelfø fra min Side til at ville dække, hvad der er ftet i den senere Tid, faa er det en daarfelig Skjerm. Tværtimod, det ligger for fom givet, at man fra dette Things Side har erklaret fig villig til at forhandle i et Fællesudvalg, og det er en rigtig Forftaaelfø, fom det ærede Medlem, der nu fiøft havde Ordet, ndrøffeligt udtalte, nemlig, at jeg havde udtalt mig

faaledes, at han maatte betragte mine Udtalelføer om Flertallets Stilling fom tydende paa Villighed til Forhandling, hvorpaa jeg ndrøffeligt fvarede, at jeg ikke havde givet Antydning af noget nyt Forflag, fom jeg vilde ftille, men jeg har heller ikke villet modfætte mig, at der blev ftillet et faadant. Derefter er Sagen faa klar, at det ikke nytter at omtvifte den. — Endelig fremftatte det ærede Medlem en Bemærkning, fom jeg ikke kan lade paffere. Han fagde, at han vilde rette mit Udbrøf: „lovmeffig Bevilling“ til „en regulær Finantslov efter den 1fte April“. Jeg vil da gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg troede, han vidfte, da han jo er Medlem af dette Thing, at der nemlig ikke findes nogen anden lovmeffig Bevilling til Skatternes Opkrævning efter 1fte April end en ordinær eller midlertidig Finantslov, og hvis der ikke er en af diſſe to, faa er der fløt ingen lovmeffig Maade. Til Slutning gjorde det ærede Medlem den Bemærkning, at han beftemt maatte modfige, at det var lykkes mig at betage Adrefføen dens truende Karakter, og hvorledes flulde denne Adreffø have en truende Karakter? Jo, det følger ligefrem af den fiøfte Paſſus, fom det ærede Medlem da læfte op og forklarede paa den Maade, fom nu er imødegaaet af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Jeg vil imidlertid ikke komme nærmere ind paa det ærede Medlems Fortolkning af Adrefføens fiøfte Paſſus. Jeg tror ikke, at det er hans alvorlige Mening at fremfætte en faadan Paafand, jeg anfør det for en oratoriffø Spøg fra det ærede Medlems Side — paa anden Maade kan jeg ikke forftaa det. Jeg finder imidlertid, at den Sag vi her forhandle, er alftor alvorlig til her at lave Vittigheder paa, og jeg flkal derfor lade det liggø. Skulde det virkelig have været det ærede Medlems Mening, at Adrefføens fiøfte Paſſus, hvor man henviſer til, hvad der kan blive Følgen af, at Regjeringen fører os udenfor Lovens Grændfer, maa opfattes fom en Trøffel fra vor Side i de deri antydede Retninger, Broderkrig, Briden af Grundloven ved fiøftiftede Fortolkninger o. ſ. v. — faa figer jeg, at det ærede Medlem ikke i dette Diebløf er faa lidenftabfløflø i fin Opfattelfø, at han er i Stand til med fuld Nytte at kunne læfe en for Neften temmelig tydelig Stil, og derfor flkal jeg heller ikke komme ind paa en Diskuffion med ham om dette. Jeg betragter dette fom Noget, der enten fører til det Skurøile — og det vil jeg overlade til det ærede Medlem — eller til det komplet Unyttige. Men jeg afviſer ikke blot paa egne Vegne, men ogfaa paa alle Forflagstillernes Vegne den For-